

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/216/2015
Identifikačné číslo spisu: 3014200908
Dátum vydania rozhodnutia: 26.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3014200908.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančenika, v právnej veci navrhovateľa: Q. A., bytom H. mieru č. XXX/XX, E. pod V., zastúpený JUDr. Jánom Váškom, advokátom AK so sídlom Podjavorinskej č. 3, Prievidza proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o úrazovú rentu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.5.2015, č. k. 12Sd/266/2014-27, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.5.2015, č. k. 12Sd/266/2014-27, p o t v r d z u j e.
Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom zo dňa 14.5.2015, č. k. 12Sd/266/2014-27, potvrdil rozhodnutie odporkyne z 11.7.2014, č. 5778-16/2014-BA, ktorým odporkyňa rozhodla tak, že navrhovateľovi:
1/ podľa § 88 a § 89 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) vznikol nárok na úrazovú rentu v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 27.11.2009, odo dňa 7.2.2014,
2/ podľa § 109 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. odo dňa 7.2.2014 nemá nárok na výplatu úrazovej renty, nakoľko nárok na výplatu úrazovej renty mu nevznikol z dôvodu, že suma úrazovej renty určená podľa § 89 zákona č. 461/2003 Z.z. nepresiahla nulu.

Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že navrhovateľ sa domáha priznania vyššej percentuálnej miery poklesu pracovnej schopnosti než priznaných 50 %. Za nesprávne určený považuje aj dátum úrazovej renty 7.2.2014 (kedy bol vydaný lekársky posudok o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia), pretože tento bol určený bez časovej súvislosti s jeho zhoršujúcim sa zdravotným stavom. Keďže v namietaných bodoch považuje rozhodnutie odporkyne za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, žiada ho zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ si požiadal prvýkrát o úrazovú rentu dňa 10.12.2010 z dôvodu zistenej choroby z povolania - profesionálna choroba z vibrácií (Kód: W43) dňa 27.11.2009. Túto žiadosť odporkyňa zamietla pre nesplnenie podmienok percentuálnej miery poklesu pracovnej schopnosti viac než 40 % rozhodnutím č. 24329-1/2011-BA zo dňa 4.3.2011, toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 25.11.2011. Odporkyňa na druhú žiadosť navrhovateľovi priznala nárok na úrazovú rentu od 7.2.2014 (s odkazom na chorobu z povolania zistenú dňom 27.11.2009, priznanú dňom 23.6.2010). Preskúmaným rozhodnutím z 11.7.2014, č. 5778-16/2014-BA, ale nárok na výplatu úrazovej renty od 7.2.2014 nepriznala, z dôvodu, že suma úrazovej renty nepresiahla nulu (s odkazom na § 88, § 89 a § 109 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z.). Navrhovateľ bol uznaný za invalidného od 03.12.2009 pre zhubné ochorenie kože s mierou poklesu pracovnej schopnosti 75%, dôchodok sa mu vypláca.

Krajský súd mal za preukázané, že pri posudzovaní nároku navrhovateľa odporkyňa vychádzala z potvrdenia zamestnávateľa zo dňa 29.9.2010 o výške pravdepodobného denného vymeriavacieho základu navrhovateľa, lekárskej správy zo dňa 26.8.2014 potvrdenej druhostupňovou lekárskou správou z 15.10.2014 (kde miera poklesu pracovnej schopnosti bola zohľadnená už vo výške 50% a dátum vzniku úrazovej renty korigovala od dňa 3.2.2014 a nie 7.2.2014 ako bolo nesprávne uvedené v lekárskej správe z 26.8.2014). Špecifikáciu prepočtu rozviedol na 4 str. napadnutého rozsudku. Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne je zákonné, keďže úrazová renta v sume 479,50 € je zrejme nižšia ako vypočítaný invalidný dôchodok v sume 497,60 € a navrhovateľ nepredložil v priebehu konania nové lekárske správy takého charakteru z ktorých by sa dal vyvodit' iný posudkový záver.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho i skutkového posúdenia veci. Zopakoval, že miera poklesu jeho pracovnej schopnosti nie je 50 % ale 90 až 100 %, pretože zhoršený zdravotný stav ho jednoznačne a absolútne vyradil z práce baníka v podzemí z produktívneho pracoviska. Má za to, že v jeho prípade posudky posudkových lekárov nie sú objektívne, pretože v iných (predkladaných) porovnateľných prípadoch boli hodnotené viac v prospech žiadateľov. O tom, že sa mu zhoršuje zdravotný stav podľa neho svedčí aj správa z kliniky pracovného lekárstva zo dňa 09.02.2015, kde bol hospitalizovaný od 03.02.2015 do 09.02.2015 a tiež navýšenie bodov na 1000 za sťaženie spoločenského uplatnenia. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec krajskému súdu alebo odporkyni vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa odvolanie navrhovateľa nepovažovala za opodstatnené. Zotrvala na stanovisku, že navrhovateľovi nárok na úrazovú rentu vznikol ale dávky sa nevyplácajú, keďže v prospech navrhovateľa je vyšší invalidný dôchodok. Zároveň zdôraznila, že v danom prípade nebolo možné zohľadniť iné lekárske posudky (zo dňa 09.02.2015) než tie, ktoré mala k dispozícii do vydania napadnutého rozhodnutia t.j. k 11.7.2014. Iné prípady nemohla z navrhovateľovým porovnávať, keďže tieto neboli predmetom preskúmaného konania. Preto navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je dôvodné vyhovieť.

Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o priznaní nároku na úrazovú rentu a súčasne zastavení vyplácaní dávok úrazovej renty odo dňa ich priznania.

Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. má poškodený nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku

pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40 -percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 zákona.

Podľa § 89 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. ak sa poškodenému vypláca invalidný dôchodok, zníži sa suma úrazovej renty určená podľa § 89 ods. 1 citovaného zákona o sumu tohto dôchodku. Úrazová renta sa vypláca v sume zníženej o sumu tohto dôchodku, aj vtedy ak nárok na výplatu dôchodkovej dávky zanikol.

Nebolo sporné, že navrhovateľovi vznikol nárok na úrazovú rentu a táto mu aj bola priznaná od 23.6.2010. Taktiež nebolo sporné, že navrhovateľ je poberateľom invalidného dôchodku v sume 497,60 € mesačne. Napokon nebol sporný ani samotný postup správneho orgánu podľa § 89 ods. 2 cit. zákona pri určení výhodnejšej dávky pre navrhovateľa.

Preto krajský súd ani odporkyňa nepochybili, keď rozhodli a potvrdili, že navrhovateľovi síce nárok na úrazovú rentu vznikol avšak po zákonomnom prepočte dávok úrazovej renty a invalidného dôchodku sa zistilo, že úrazová renta sa rovná nule, preto je potrebné vyplácať ten dôchodok, ktorý je v prospech navrhovateľa a tým je v danom prípade invalidný dôchodok.

Tvrdenie navrhovateľa súvisiace s podhodnotením jeho percentuálneho postihu pracovnej schopnosti ani odvolací súd nemohol akceptovať. Z obsahu administratívneho spisu, najmä z lekárskeho, posudkových správ a hodnotení v čase rozhodnom (25.6.2014 a 26.8.2014, t.j. pred vydaním napadnutého rozhodnutia) vyplýva, že o dátume vzniku nároku na úrazovú rentu neboli žiadne pochybnosti a sám navrhovateľ pri podpisovaní protokolu voči tejto skutočnosti nevzniesol ani raz námietky. Navrhovateľovi bol zhoršujúci zdravotný stav premietaný do spoločensky sťaženého uplatnenia v bodovom režime, kde bol aj čiastočne už odškodnený. Napokon zvýšenie miery poklesu pracovných schopností na 50 % znamená zohľadnenie navrhovateľových pracovných schopností. Z posudkov totiž nevyplýva, že by navrhovateľ nebol schopný práce vôbec. Z posudkového hľadiska mohol vykonávať práce okrem tých, ktoré by boli v expozícii rizika vibrácií, chladu a vlhka. Napokon pracovisko, kde chorobu z povolania získal opustil štyri roky pred zistením danej choroby na vlastnú žiadosť a následne vykonával rôzne iné práce dokonca aj v zahraničí. Navrhovateľ v priebehu správneho procesu nevzniesol námietky voči posudkovým lekárom, preto jeho tvrdenie, že by boli títo voči nemu zaujatí a z toho dôvodu aj neobjektívni, odvolací súd považuje za zavádzajúce.

Odvolací súd v zhode s odporkyňou uvádza, že pri zdravotnom posudzovaní účastníkov nemožno paušálne, rovnako vyhodnocovať mieru zdravotného poškodenia jednotlivca, (ani pri totožnej diagnóze), preto porovnávanie iných prípadov z tohto hľadiska nemožno považovať za relevantnú dôkaznú hodnotu.

Pokiaľ navrhovateľ predložil novší posudok z kliniky pracovného lekárstva (09.02.2015), tento môže byť predmetom už novej žiadosti o posúdenie úrazovej renty. Nemožno vytknúť odporkyňu, že nevyhodnotila posudok, ktorý objektívne nemala v čase rozhodovania k dispozícii.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za zákonné a preto podľa § 219 O. s. p. rozsudok krajského súdu potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd účastníkom v zmysle § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. nepriznal, nakoľko navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný a odporkyňa trovy konania neprislúchajú zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.